

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 4

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 4

**Et periode-skrift, der indtil videre
Udsendes som et led i debatten
Om indførelse af et ritual for
Vielser af homoseksuelle
I Folkekirken.**

Forsidelayout/idé og sats:
Thomas Olesen

Tre numre blev udgivet
Under den kirkeministerielle
Høring i efteråret 2010.12.18

1. nummer i januar 2011

© Johny Noer – www.noer.info

FORORD

Ministeren har svaret mig! En af de sidste dage i december dukkede en mail fra kirkeministeriet op i min øde ørken i Israel. Efter med nøjagtige data at have beskrevet 'den lange rejse', som min september-indberetning af Lyngbypræsten, Jørgen Demant, har tilbagelagt, slutter skrivelsen med, at 'i den sag agter ministeren ikke at foretage sig yderligere'. "Der er muligvis tale om 'en fejlagtig indlæsning af Deres synspunkter i sognepræstens artikel," skriver ministeren (dok.nr. 126204/10). Det vil på jævnt dansk sige, at jeg 'muligvis' har taget fejl. Jeg kan ikke længere læse indenad men har fejlopfattet sognepræstens gennemgang af ritualet for homovielser i kirken ved at læse den gennem mine egne støvede briller. Dermed er både præsten Jørgen Demant, provsten Eigil Saxe, biskoppen Lise-Lotte Rebel og kirkeministeren Birthe Rønn Hornbech blevet enige om, at den teologiske konsulent for Helsingør Stift er uskyldig. Han har ikke i tidsskriftet Kritisk Forum for Praktisk Teologi nr. 120 i sit forsvar for kirkelig vielse af homoseksuelle og lesbiske hævdet, at Den treenige Gud, Faderen, Sønnen og Helligånden inkarnerer sig i ritualets tegngivning – og at Jesus Kristus dermed inkarnerer sig i det homoseksuelle kys.

Med denne ministerielle godkendelse af præstens påstand har et ondt triumvirat i Helsingør Stift fået vind i sejlene... og ministeren kan i det nye år aflevere sit forslag om kirkelige homovielser i folketinget uden at være hindret af den ubehagelige afsløring af, hvad ritualet for homoseksuelle kirkebryllupper indeholder. Ja, ministeren kan lægge et dokument frem for dronningen uden at skulle forklare, at majestætens underskrift er i modstrid med både grundlov og kirkens bekendelse.

Det er med alt dette i tanke, at jeg i dette 4. nummer af 'Øjeblikket' har skrevet det indledende afsnit om 'Sammensværgelsen', hvis indhold og sigte jeg derefter i fire artikler søger at afdække...

Sammensværgelsen:

DER VAR EN GANG EN MINISTER

Der var engang en minister, som modtog en klage. Det var efterår, og dagene var blæsende og kolde. Derfor tog ministeren sig tid og brugte en hel måned på at læse klagen igennem. Ikke sådan at forstå, at ministeren studerede klagen hver dag, for det kunne man hurtigt blive træt af. Men da en rum tid var gået, og alle kunne forstå, at ministeren også havde travlt med andre ting, blev en skriver tilkaldt, så at klagen kunne blive sendt videre.

Da klagen handlede om en præst, fik skriveren besked på at sende den videre til en biskop. Det var nu blevet oktober, og vejret var endnu mere blæsende og koldt. Biskoppen tog sig derfor tid til at læse klagen omhyggeligt igennem, Ikke sådan at forstå, at biskoppen studerede klagen hver dag, men da en rum tid var gået, og alle måtte kunne indse at biskoppen tog sit embede alvorligt, blev en skriver tilkaldt, og klagen sendt videre.

Da klagen som sagt handlede om en præst, fik skriveren besked på at sende den videre til en provst. Det var nu blevet november, og den første frost meldte sig. Derfor holdt provsten sig inden døre for at kunne læse klagen omhyggeligt igennem. Ja, han læste den hele to gange igennem ('høring', 2010) og sendt den så videre til præsten, for at denne kunne udtale sig.

Det var nu blevet december, og den første sne var faldet. Præsten sendte klagen tilbage til provsten, der sendte den videre til biskoppen, som sendte den videre til ministeren. Det var nu lige ved juletid, og alle skriverne ville være bortrejst indtil nytår. Derfor hastede ministeren med at sende klagen tilbage til klageren.

*

”Skriv,” sagde ministeren til den sidste skriver, som var tilbage i det decemberkolde ministerium, ”at jeg i oktober har sendt klagen til biskoppen, som i november har sendt den videre til præsten, som inden jul har sendt den tilbage til ministeriet, hvorfra jeg nu inden nytår sender den tilbage til klageren.” – ”Skriv,” fortsatte ministeren, (thi en minister må altid have svar på rede hånd), ”at præsten har sagt til provsten, at ’klageren har taget fejl’, og at provsten har sagt til biskoppen, at ’klageren har taget fejl’, og at biskoppen har sagt til ministeren, at ’klageren har taget fejl’ – og at ministeriet nu må meddele, at ’klageren muligvis har taget fejl. Derfor agter ministeren ikke at foretage sig yderligere i denne sag..’ (dok. 126204/10).

*

Nu forholdt det sig imidlertid sådan, at klagerens klage over præsten ikke var nogen lille klage. Det var en stor klage. Ja, den var så stor, at ikke kun præsten kunne miste sit embede derved, men provsten kunne miste sit embede, og ikke kun provsten kunne miste sit embede derved, men biskoppen kunne miste sit embede, og ikke kun biskoppen kunne miste sit embede derved, men ministeren kunne miste sit embede, og ikke kun ministeren kunne miste sit embede derved, men selv dronningen kunne (hvis det gik rigtig galt) derved blive forulempet på sin trone.

Thi præsten havde forbrudt sig mod Den Kongelige Lov!

Ingen – hverken ministeren, bishopen, provsten eller præsten – mente at klagen var så alvorlig, og dronningen havde endnu intet hørt derom. ”Vi vil lade det blive januar,” sagde de. ”Og derefter vil vi lade det blive forår og sommer, hvor frosten er gået af jorden – og så vil hele den sag være glemt. Ingen vil opdage, at præsten har forbrudt sig mod Den Kongelige Lov...

Men deri tog de alle fejl.

*

"Aha!" sagde klageren, da han modtog den skrivelse, som ministeren havde sendt til ham. "Aha!" sagde han, da han i skrivelsen læste, at præsten havde sagt til provsten, at klageren havde taget fejl. "Jeg har ikke forbrudt mig mod Den Kongelige Lov," sagde præsten. "Aha," sagde klageren, da han i ministerens skrivelse læste, at provsten havde sagt til bispem, at klageren havde taget fejl. "Præsten har ikke forbrudt sig mod Den Kongelige Lov," sagde provsten. "Aha!" udbrød klageren, da han videre læste, at biskoppen havde sagt til ministeren, at klageren havde taget fejl; "præsten har ikke forbrudt sig mod Den Kongelige Lov. "Aha!" sagde klageren, da ministeren nu sagde til ham, at han muligvis havde taget fejl. "De siger jo alle sammen, både præsten, provsten, bispem og ministeren, at præsten ikke har forbrudt sig mod Den Kongelige Lov." – "Aha!" tilføjede klageren. "Nu forstår jeg, hvad der sker: 'En sammensværgelse er ved at finde sted. Aha!"

*

Klageren, der var en fattig mand, som boede på et øde sted, havde for det meste blot sig selv og Gud at tale med. I den jul blev vejret mildt, og solen brød igennem og frosten slap sit tag i jorden.

"Nu ved jeg, hvad der er ved at ske," sagde klageren til sig selv og til Gud, som han talte med. "Noget forfærdeligt er ved at ske, og Gud i himlen må gribe ind, at dette forfærdelige ikke sker: En sammensværgelse mod dronningen er ved at finde sted. Derefter sagde klageren til sig selv og til Gud, som han talte med: "Jeg ser nu, at de alle er blevet enige om at forbryde sig mod Den Kongelige Lov – men for at det kan ske, må de have en kongelig underskrift på, at de ikke forbryder sig mod Den Kongelige Lov, når de forbryder sig mod den."

Klageren, som gik på de øde steder, hvor han blot havde sig selv og Gud at tale med, sagde videre: "Præsten, provsten, bispem og

ministeren har dannet en sammensværgelse, hvormed de vil narre dronningen, så at hun – uden at vide det – selv bryder Den Kongelige Lov ved at skrive under på, at ingen forbryder sig mod Den Kongelige Lov, når de forbryder sig mod den...”

*

Ved nytårstid kom kulden tilbage. En isnende vind føg fra det høje nord. ”Det er nu tydeligt, hvad der er ved at ske,” klagede klageren til Gud, som han talte med. ”Noget forfærdeligt er ved at indfinde sig. Og Du må hjælpe, så at dronningen bliver advareret mod præstens, provstens, bispens og ministerens sammensværgelse – inden det er for sent!”

... og da det nye år begyndte, sendte klageren bud til høj og lav. ”En sammensværgelse har fundet sted,” skrev han. ”Præsten, provsten, bispens og ministeren har svoret en dyr ed på, at Den Kongelige Lov skal omstyrtes, og de vil inden foråret og sommeren søge ved kongelig anordning at omstyrte Den Kongelige Lov. Dronningens minister vil på eget ansvar narre majestæten til at skrive under på en kongelig resolution, som vil bringe stor ulykke over land og kirke og folk!”

- Og da folket hørte dette, var der mange, som slog sig sammen for at værne dronningen mod præsten, provsten, bispens og ministeren, som havde svoret så dyr en ed på, at Den Kongelige Lov skulle omstyrtes...

ØJEBLIKKET

Nr.4 – kap. 13

STATENS RELIGIØSE FORPLIGTELSE

*”På den måde fylder staten
hele landet med fordærvet
kristendom”*

*(Søren Kierkegaard, 'Øjeblikket',
juni 1855).*

Den evangelisk-lutherske kirke er en 'bekendelseskirke'. Det vil sige, at den bygger på en trosbekendelse. Kirken er altså forpligtet på en bestemt trostradition. Det kan den ifølge sit navn, 'evangelisk-luthersk' ikke løbe fra. Med reformationens jernnæve holdes den fast på et bestemt bekendelsesgrundlag, og ved de nedfældede og underskrevne bekendelsesdokumenter kan den ikke flytte sig en meter fra dette århundred-gamle trosfundament.

Hvad er det for et bekendelsesgrundlag, der her tales om? Det er bl.a. Bibelen og det trosbekendelsesskrift fra 1830, som kaldes 'Confessio Augustana invariata'.

Imidlertid er det ikke kun kirken, som er bundet til denne bekendelse; også staten har forpligtet sig til at 'understøtte' den gamle troserklæring. Det fremgår entydigt af grundlovens fjerde paragraf, hvorefter den kirke, som er evangelisk-luthersk 'som sådan' skal understøttes af staten. Hvis loven ikke havde anvendt ordene 'som sådan' ville kirkens bekendelse næppe have haft en så stor betydning – men med disse to ord 'som sådan' afgøres sagen; og statens forpligtelse overfor kirkens bekendelse er her efter uimodsigelig!

Det vil med andre ord sige, at både kirken og staten – hånd i hånd – er lænkedede til bekendelsen. Ikke kun kirken skal lytte til Bibelens ord, men det skal (når det drejer sig om kirkelige anliggender) staten også, og ikke kun kirken må bøje sig for 'Confessio Augustana (CA) – men det må staten også!

Dette spørgsmål er pludseligt blevet aktuelt, efter at kirkeministeren har nedsat et udvalg, som bl.a. drøftede indførelsen af et vielsesritual for homoseksuelle. Denne sag skal derefter behandles i folketinget, der skal beslutte, hvorvidt et sådant ritual for homovielser bør indføres i statskirken. Imidlertid er vejen til at gennemføre en sådan beslutning ikke umiddelbar farbar. Den er

blokeret af en kæmpe anstødssten, der er støbt ned i grundloven. I en sådan sag må altså samtlige præster og lovgivere andægtigt lytte til Bibelen og Den Augsburgske Bekendelse. Der er ingen vej uden om! Intet kan i dette spørgsmål gennemføres, uden Skriftens og bekendelsens accept. Sådan er spillets regler, og de kan ikke ændres, uden at man først sønderriver Confessio Augustana og derefter kaster grundlovens fjerde paragraf over bord!

'FAR IKKE VILD'!

Bibelens udsagn om det homofile samliv er klart og tydeligt. Apostelen skriver: "Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds Rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der øver den, eller tyve eller havesyge, ingen drankere, ingen æreskændere, ingen røvere skal arve Guds Rige. Og sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja, I blev helligede, ja, I blev retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi Navn og ved vor Guds Ånd" (1. Kor. 6:9-11).

Det er i den aktuelle situation tvingende nødvendigt at læse dette lille afsnit fra Ny Testamente. Hvis ikke man gør det, forbliver man uvidende om en række betydningsfulde forhold, som kun få kender den bibelske holdning til. Netop derfor indleder apostelen dette nytestamentlige afsnit med ordene: "Ved I ikke?"

Spørgsmålet er stillet på en sådan måde, at enhver burde forstå, at det drejer sig om en generel viden, der bør betragtes som den naturligste sag af verden. "Ved I ikke?" lyder apostelens spørgsmål, - og man kan på tonefaldet høre, at alle bør svare: "Jo, det ved vi!"

Hvad er det for en sag, som alle på forhånd bør være indforstået med, og hvorom selv den mest enfoldige eller svagest begavede

straks bør være klar over, hvad det drejer sig om?

Det er spørgsmålet om hvem, 'der skal arve Guds Rige'.

Jamen, er Guds Rige ikke for alle mennesker?

Nej! Jesus siger her, at uretfærdige ikke skal arve Guds Rige – og for at ingen skal være i tvivl om, hvad Han mener, nævner Han på stedet ni former for synd, der (hvilket enhver bør være klar over) er udelukket fra denne arveret. Jesus kunne med sikkerhed have gjort listen større – men for at betegnelsen 'uretfærdige' ikke skal blive hængende i luften, identificerer Han straks dette udtryk; Han beskriver udtrykket 'uretfærdige' med ni konkrete udslag af synd. Eller – om man vil – ni eksakte former for 'uretfærdighed'.

Det er bemærkelsesværdigt, at Jesus indleder opremsningen af de ni 'former for uretfærdighed' med ordene: "Far ikke vild!" Det vil nemlig sige, at så snart der tales om 'konkret uretfærdighed' eller åbenlys synd, så bliver landskabet øjeblikkeligt tåget og ufremkommeligt, og mange vil have svært ved at finde vej. Især hvis de ledes af folk, der forsøger at åndeliggøre det hele med udtryk som disse: "Jamen, vi er jo alle syndere;" eller: "Der er ikke nogen, der er bedre end andre"; eller: "Synd er et vidt begreb." – Nej, Jesus advarer med det samme mod disse falske flugtveje. "Far ikke vild!" siger Han.

Hvordan kan man i denne topaktuelle sag 'fare vild'?

Ved ikke at have de rette angivelser indtegnet på kortet og dermed kalde de forskellige former for synd ved deres rette navn! Når det drejer sig om, at komme ind i Guds Rige gælder ingen omsvøb og ingen omveje. Ingen talemåder og ingen udenoms-snak. Synd er synd, og uretfærdighed er uretfærdighed. En ægteskabsbryder er en ægteskabsbryder, og en tyveknægt er en

tyveknægt. Utugt er utugt og unaturlig utugt er unaturlig utugt (eller 'mænd, der ligger i med mænd', som det hedder i den nyeste oversættelse). Der er altså ingen anden forståelse eller nogen anden forklaring på disse af Jesus tydeligt udpegede former for synd. Der er derfor i denne sag heller ingen anden gældende regel end denne ene, at mennesker, som på forhånd afviser enhver vejledning, og som på det bestemteste nægter at følge kortets tydelige angivelser, 'farer vild'.

*

Et af det homofile samfunds hovedargumenter med hensyn til indførelsen af et vielsesritual for homoseksuelle i kirken er dette: "En homoseksuel eller lesbisk person kan ikke ændre livsstil! Vedkommende er født sådan og må derfor fortsat leve sådan. Der er ingen mulighed for at slippe ud af dette forhold!"

Heri giver apostelen i Ny Testamente ikke homo-teologerne ret! Om de homoseksuelle siger han: "Sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja, I blev helligede, ja, I blev retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi navn og ved Guds Ånd" (1. Kor. 6:11).

Der har altså i den første kristne menighed været tidligere homoseksuelle! "Sådan har nogle af jer været," erklærer apostelen, hvorefter han nøje tilføjer, hvorledes denne livsforvandling har fundet sted. "I lod jer aftvætte" forklarer han (et andet sted: "Idet han rensede dem i vandbadet ved ordet... Ef. 5:26). Og ikke nok med det: "I blev helligede – ja, gjort retfærdige i Guds øjne!"

Hvorledes kan det gå til?

Det kan ske ved to mægtige midler: "Jesu Kristi Navn og Guds Ånd!" (v.11)

'FORRÆDERIETS KYS'

På en af de sidste dage i november 2010, hvor isvinteren for alvor satte ind i det kolde nord, modtog jeg på min ørkenbase i Israel en mail fra Danmarks kirkeminister.

Den var så kortfattet som overhovedet muligt. Bestod kun af én linje – men denne ene ordknappe linje på kun tolv ord (under dokumentnummeret 112604/10) talte sit eget tydelige sprog: Ministeriet arbejdede med denne sag...

Kirkeminister Birthe Rønn Hornbechs sammenknebne sætning lød sådan: "Jeg bekræfter hermed modtagelsen af Deres supplerende henvendelse af 4. nov. 2010.

Denne 'supplerende henvendelse' drejede sig om ritualer for homovielse i kirken. Nærmere betegnet drejede den sig om 'et kys'. Helt konkret om 'et homoseksuelt kys'. I min henvendelse havde jeg vedlagt en artikel, som bar titlen 'Forræderiets kys' (idet jeg refererede til Jesu ord i Getsemane Have, hvor Han til Judas siger: "Forråder du Menneskesønnen med et kys?"... Luk. 22:48).

*

I mit brev til kirkeministeren havde jeg forklaret, at sognepræst Jørgen Demant i Kgs. Lyngby, som er teologisk konsulent for Helsingør Stift, udbreder den lære, som han selv og homo-teologerne i Danmark forfægter – nemlig, 'at Gud med hele sin guddomsfylde er til stede i velsignelsen og vielsen af homoseksuelle'. Jeg beskrev i min henvendelse til kirkeministeren, hvorledes Lyngby-præsten i sit forsvar for kirkelige homovielse er gået så langt som til at påstå, at Den Treenige Gud (Faderen, Sønnen og Helligånden) inkarnerer sig i vielsesritualet for homoseksuelle og lesbiske par, og at (citater): 'kysset måske er det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi' (Alt dette dokumenterede jeg ud fra

juninummeret 2010 af tidsskriftet 'Kritisk Forum For Praktisk Teologi' nr. 120).

Mine henvendelser til kirkeministeren begyndte den dag, da ministeriet offentliggjorde 'den sorte september rapport' i 2010. Det var den ulykkesvangre betænkning, hvor et flertal af udvalget erklærede, at (citater): 'vielsesritualet for personer af samme køn ikke grundlæggende vil stride mod den evangelisk-lutherske kirkes fortolkning af de bibelske skrifter eller den evangelisk-lutherske tradition – men tværtimod vil være fuldt forenede med evangelisk-luthersk teologi og tradition' (udv.rap. s. 36).

Netop den dag blev min klageskrivelse over Lyngby-præstens lære om 'inkarnationens gentagelse' (artikels overskrift) i det homoseksuelle kys afleveret til biskop Lise-Lotte Rebel i Helsingør. En kopi af dette september-brev sendte jeg til kirkeministeren.

Hvad især vakte min forfærdelse, var minister-rapportens op-rørende erklæring, at det homofile samliv ikke 'grundlæggende' strider mod Bibelen – men er 'fuldt foreneligt' med 'kirkens teologi og tradition'.

Denne erklæring var imidlertid for intet at regne mod det homoblasfemiske udsagn, som præsten i Kgs. Lyngby havde sat på tryk. Han skriver i sin forsvarsartikel for velsignelsen af det homofile samliv (citater): "Ligesom Gud forbandt sig med verden i Kristus, sådan kan mennesker i den erotiske hengivelse forbinde sig med hinanden..." (Krit. F. 120, s. 68-69). Om denne 'erotiske hengivelse' tilføjer præsten (citater): "Kysset og omfavnelsen er en hengivelse, hvor jeg både overskrider min krop for at møde en andens krop (s.69). Præsten gennemgår, hvorledes Gud inkarnerer sig i ritualets tegngivning, der slutter med det homoseksuelle kys.

Det var derfor med en tydelig understregning af Den Apostolske

Trosbekendelses ord: ”Vi forsager djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen,” at jeg henvendte mig til biskoppen i Helsingør. ”Med sin påstand om ’inkarnationens gentagelse’ i det vielsesritual, som skal bruges ved velsignelsen af det homofile samliv, forbryder præsten sig mod trosbekendelsens ord: ”Vi tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af jomfru Maria...”

Den første trosartikel i Den Augsburgske Bekendelse, som vor tids politikere nu bliver nødt til at sætte sig ind i, lyder i al sin enkelthed sådan (citater): ”Gud, som er alle tings skaber og opholder, er tre personer af samme væsen.”

Folketinget skal nu tage stilling til, om et vielsesritual for homoseksuelle er i strid med denne letforståelige og ligefremme bekendelse. Det er ikke et spørgsmål om, hvad lovgiverne selv tror på, eller hvad de selv mener om ’Gud, som alle tings skaber’ – men udelukkende om, hvorvidt ritualet for homoseksuelle og lesbiske pars kirkebryllupper er i kollisionskurs med den 500-årige bekendelse, der kan spores helt tilbage til oldkirkens dage – ja, de folkevalgte folketingsmedlemmer skal sige ’ja’ om ’Guds væsen’ – sådan forstået, at de skal objektivt søge at forholde sig til, om det virkelig er Guds Ånd og Guds ord, som ligger bag inspirationen til homovielsen foran kirkens alter?

Det er ikke nogen let opgave – ja, det er faktisk en umulig opgave for folk, som ikke blot er kirkefremmede men i mange tilfælde Gudsfremmede – ja, undertiden ligefrem Gudsfjendske! Apostelen siger til menigheden, at den i sådanne sager skal være på vagt – så det gælder i lige så høj grad de styrende, som nu skal til at gribe ind i ’kirkens indre forhold’.

”Min kære,” begynder apostelen Johannes i sit første brev, ”tro ikke enhver ånd, men prøv, om ånderne er fra Gud.” Han fortsætter: ”Derpå kan I kende Guds Ånd: enhver ånd, som

bekender, at Jesus er Kristus, kommet i kød, er af Gud; men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; det er anti-krists ånd!" (1. Johs. 4:1-3). Hvordan skal dette forstås? Hvordan kan man i et eller andet forhold 'prøve ånden', og er der kendetegn, som tydeligt tilkendegiver, om vi har at gøre med Gud eller djævelen..?

Svaret på dette spørgsmål har vi i kirkens bekendelse. Den er blevet skrevet, for at man med den i hånden kan 'prøve ånderne'... og hvor der kan opstå tvivl, henviser trosbekendelsen til Den Hellige Skrift. Det med at 'prøve ånderne' eller forsøge at finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, er ikke et spørgsmål om, hvad man i den pågældende sag 'føler'. Det er ofte kun et spørgsmål om at 'læse indenad'. Det vil sige, at se, hvad der står skrevet. (Til djævelen siger Jesus: "Vig bort, Satan! For der står skrevet:... og evangeliet fortsætter: "Da forlod djævelen Ham!" Matt. 4:10-11).

Det, som i den aktuelle situation er indholdet af den virkelige debat om vielsesritualet for homoseksuelle, er spørgsmålet om Augsburgers-artiklens erklæring om 'Guds væsens enhed'. Det vil sige 'sværvægter-bekendelsen' om Den treenige Guds (citater): 'samme væsen og magt' (jf. Athanasianum stk. 6,11,13 og 14). Eller for at sige det mere jævnt: Er det i overensstemmelse med 'den treenige Guds væsen', når kirken lyser Guds velsignelse over det homofile samliv? Eller er det et andet 'væsen', som ved den homofile ånd søger at infiltrere sig; altså den ånd, som menigheden frasiger sig, når den med én mund – søndag efter søndag – bekender: "Jeg forsager djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen..."

"Er det ikke at drive sagen for vidt?" vil nogen indvende. Melancthon, en af de store reformatorer på Luthers tid, svarer: "Alle, som ikke har denne tro (på Guds væsens enhed) står udenfor Kristi Kirke (Apol. art. 1:1). Det vil sige, at hvis nogen præst,

biskop eller teologisk professor – politiker, mediepave eller regeringsoverhoved – søger at indføre en lære, der er af en anden ånd eller 'væsensenhed' end de tre personer i guddommen, bør han smides på porten!

For at sige det rent ud: Hvis homo-teologerne i kirken vil indføre et vielsesritual for homoseksuelle, som er i modstrid med bekendelsesskrifternes erklæring om den treenige Guds 'udelelige væsen' og som er af en anden ånd end reformatorenes forsvar mod tidens vranglære, så skal de uden tøven sættes på Augsburgerbekendelsens kældersorte kætterliste... ”som jeg allerede har sagt, siger jeg nu igen,” erklærer apostelen Paulus. ”Hvis nogen forkynder jer et andet evangelium, end det, I tog imod, forbandet være han!” (Gal. 1:18)

FORDÆRVET KRISTENDOM

Søren Kierkegaard har gjort sig sine egne tanker om dette forhold. Vedrørende statskirkens indflydelse skriver han i en nådeløs, kritisk tone: ”Så længe, der i Danmark eksisterer mere end tusinde kongelige levebrød for dem, der vil være lærere i kristendom, har man dermed gjort sit yderste til at forhindre kristendommen.”

Kierkegaard fortsætter med følgende filosofiske ligning: ”Så længe, der er mere end tusinde kongelige levebrød, vil der bestandig være et tilsvarende antal mennesker, der indstiller sig på at tjene deres brød på den måde.” Han tilføjer: ”Blandt disse vil der være nogle få, som trods alt drives af et indre kald til at forkynde kristendommens budskab – men præcis i det øjeblik, da dette kald for alvor skal virkeliggøres, og hvor de i tro til Gud og på egen risiko skal træde ind i denne gerning, da åbner staten for dem den dør, hvor de i al magelighed kan overtage et kongeligt embede – og dermed forkludres deres egentlige kald! Alle andre ejer ikke

noget kald til at forkynde det kristne budskab. De ser bare på denne gerning som en levevej. På den måde får staten hele landet fyldt med fordærvet kristendom – hvilket i sig selv frembyder den allerstørste hindring for, at sand kristendom udbredes. Tværtimod vil derved den fuldkomne hedenskab stortrives...”

Lad os tage et eksempel.

Hvis staten nu skulle få den idé, at den ville hindre al sand poesi, så behøver den blot (og poesien står trods alt ikke i samme modsætningsforhold til denne verden, som kristendommen gør) ... så behøver den blot på budgettet at afsætte tusinde statsstøttede levebrød for 'kongelige digter-embedsmænd'. Så vil det egentlige mål snart være nået: Landet vil i den grad blive overfyldt med fordærvet poesi, så at sand poesi ikke ville være at opdrive!

De få, der virkelig havde kald til at blive digtere, vil da i det kritiske øjeblik søge at unddrage sig den anstrengelse, der ligger i på egen risiko at vove sig ud på dybet; de vil foretrække at holde sig indenfor det magelige: Det kongelige embede! Imidlertid var øjeblikkets udfordring netop betingelsen for, at det kunne blive til noget med deres digterkald. Alle levebrødsdigterne kan sikre sig deres levebrød blot ved at udholde det pinagtige ved en smule eksamenslæsning...

ØJEBLIKKET

Nr.4 – kap. 14

DØDEN MÅ HAVE EN ÅRSAG

*”Forestil dig et stort hospital,
Patienterne dør som fluer.
De medicinske metoder ændres.
Man forsøger sig først med det
ene – så med det andet,
men lige meget hjælper det.
Hvad er galt? Døden må
have en årsag!”*

*(Søren Kierkegaard,
'Øjeblikket' nr. 4
7. juli 1855)*

På en ganske almindelig, kold onsdag (den 1. december 2010), fortalte den danske presse, at landets statslige kirkeminister, Birthe Rønn Hornbech, ved et møde i folketinget samme dag, havde udtalt: ”Folketinget er folkekirkens øverste synode!”

Folk i almindelighed var ret ligeglade. De fleste aner ikke, hvad en synode er. Gejstligheden var tavs. Selvom den kendte til begrebet ’synode’, var det vage forestillinger om ældre tiders ’kirkemøder’ eller ’konciler’. For andre fremmalede synode-udtalelsen billeder af ’Den helligste regerende synode’, som i et par hundrede år før revolutionen 1917 var Ruslands øverste kirkelige organ. Alle havde svært ved at øjne sammenligningen mellem de hvidskæggede, liturgisk-klædte, russiske kirkefyrster og så de jeans-påklædte folketingsmedlemmer i dagens København. En enkelt røst rejste sig til modsigelse. Det var generalsekretæren for Luthersk Mission, Jens Ole Christensen, der repræsenterede kirkens højrefløj i det teologiske og kirkelige udvalg (hvis rapport om kirkelige homovielser samme dag var blevet præsenteret på Christiansborg). ”Ministerens ’synode-erklæring’ er en bombe under hele den kirkelige orden,” sagde han. Og deri havde han sikkert ret. En tikkende bombe er dermed anbragt under forholdet mellem kirke og stat i Danmark.

*

Reformationens indførelse i Danmark i 1536 betød i ’kirkeretlig’ henseende et afgørende brud med fortiden. Da det katolske bispedømme (’episkopat’) blev ophævet ved lov (’recessen’) d. 30. oktober samme år, og den katolske kirke fra det øjeblik i realiteten ophørte med at eksistere indenfor Danmarks grænser – var også ordet ’synode’ slettet af ordbogen! En brise af ’en ny slags åndelig frihed’ blæste gennem landet; der øjnedes muligheder for, at en anden og mere bibelsk ’Åndens ledelse’ af Kristi menighed kunne indføres; den katolske synodes jern-åg var brudt; - og de troende var ikke længere underlagt eller åbenlyst forfulgt af

depraverede, frafaldne prælaters politiske og verdslige ambitioner.

Det er med dette hastige blik i bakspejlet, at kirkeministerens eksplosionsfarlige udtalelse: ”Folketinget er folkekirkens øverste synode” skal iagttages. En kirkelig ledelse bestående – ikke læn- gere af kirkens delvis verdsliggjorte ledere men af statens totalt uåndelige regimente – er en dødsensfarlig udvikling, der kan føre til en forudsagt efterstræben af landets sande troende!

Om dette forhold taler Den Augsburgske Bekendelse. I artikel 7 stiller den skarpt på kirken. Det folkekirkelige billede af Kristi Kirke falder langt fra reformationens syner. En statskirke, som nu søges ’synode-underlagt’ et herredømme bestående af verdslige regenter! En afgørende modsigelse til bekendelsesskriftets og Ny Testaments fremstilling af Kristi menighed. Et truende opgør synes dermed at banke på døren: Sagen om det kirkelige ritual for homovielser kommer ikke til at gå stille af.

Augsburger-artiklen (den syvende), der handler om kirken, lyder således:

”Ligeledes lærer vi, at der bestandig vil forblive én, hellig kirke. Men kirken er de helliges forsamling, i hvilken evangeliet læres rent og sakramenterne forvaltes rent. Og til kirkens sande enhed er det nok at være enig om evangeliets lære og om sakramenternes forvaltning. Det er ikke nødvendigt, at der overalt er ensartede menneskelige overleveringer eller riter og ceremonier indstiftede af mennesker; som Paulus siger: ”En tro, en dåb, en Gud og alles Fader o.s.v.”

De verdslige myndigheder, som nu skal undersøge denne artikel om ’Den ene hellige kirke’ bør være opmærksomme på, at det lille ord ’una’ (Den ene...) er betonet! Bekendelsen (CA) repræsenterer ikke ét hundrede og sytten forskellige kirkeretninger. Den

beskriver 'den ene hellige kirke', som 'bliver bestandig'. Alle de øvrige forgreninger identificerer Augsburgerbekendelsen sig ikke med. Det 'bestandige', som er Kristi blodkøbte menighed, rækker helt ind i evigheden (og det siger sig selv), at der gives forhold og livsformer, som ikke hører hjemme i de helliges forsamling. Siger ikke apostelen: "Du skal vide, hvordan man bør færdes i Guds Hus, som jo er den levende Guds kirke, sandhedens søjle og grundvold?" (1. Tim. 3:15)

Kanhænde, at der kan findes plads for velsignelsen af det homofile samliv i en frafalden statskirke, hvis ledelsesstruktur er underlagt kejserens domæne. I det udtryk som kirkens bekendelsesskrift anvender: 'De helliges forsamling' har et vielsesritual for homoseksuelle ikke plads. Ej heller i den betingelse, som er knyttet til begrebet 'una sancta ecclesia' – nemlig at 'evangeliet læres rent'. Den tyske tekst (TT) bringer lys over dette spørgsmål, idet det her hedder: "Da einträglich nach reinem Verstand das Evangelium gepredigt wird."

INDBERETTELSEN

Overfor dette spørgsmål om denne endrægtige (og med hensyn til renheden i forkyndelsen) ene kirke, stod jeg (én måned efter at have afsendt min klageskrivelse om Lyngbypræsten Jørgen Demants fremstilling af 'inkarnationens gentagelse') med biskoppens afvisende svar i hånden.

Biskop Lise-Lotte Rebel i Helsingør forklarede i sin kortfattede 2010-oktobermail, at hun tre dage efter at have modtaget min klageskrivelse, havde sendt den videre til provsten for Kongens Lyngby provsti, Eigil Saxe, samt at disse to nu var enige om, at min henvendelse om sognepræstens lære om 'inkarnationens gentagelse i det homoseksuelle kys' blankt kunne afvises.

”I klagen,” skriver biskoppen, ”indberetter De sognepræst Jørgen Demant for (citat): ’udbredelsen af en lære, der – som forsvar for vielser af homoseksuelle par i folkekirken – hævder, at inkarnationen af Kristus gentager sig i det homoseksuelle kys” (Dok. 101097/10).

Med denne biskoppelige svarskrivelse måtte jeg kunne forstå, at jeg var helt på gale veje; både biskop, provst og præst i Helsingør Stift var nu rørende enige om, at velsignelsen (af homoseksuelle) ikke blot – som præsten forklarer det – udtrykkes i ord men i handling, og at handlingen (citat): ’... i den gudstjenestelige sammenhæng er et liturgisk-rituelt spil, der iscenesætter inkarnationsmysteriet, at Gud blev menneske” (Kritisk Forum For Praktisk Teologi 120, s.64).

(Sognepræsten havde allerede gjort sin stilling klar. I det omtalte temanummer af tidsskriftet ’Kritisk Forum for Praktisk Teologi’ havde han med henblik på emnet: ’Kirkelig vielse af homoseksuelle’ erklæret (citat): ”Jeg vil argumentere for, at velsignelsen som et af de stærkeste udtryk for Gudsrelationen bliver aktualiseret i et liturgisk-rituelt spil ved den kirkelige handling, hvor kroppen er omdrejningspunktet...s.64).

I Lyngbypræstens detaljerede gennemgang af vielsesritualet (stadig med homo-temaet for øje) når han frem til et afsnit, som bærer overskriften ’omfavnelsen og kysset’. Det er i dette afsnit, at han (stadig vedrørende ’den overordnede tematik’ – hvilket er hans egen betegnelse) skriver (citat): ”Kysset og omfavnelsen er måske det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi” (s.68).

*

Biskoppens dom er klar og tydelig: ”Det er min opfattelse,” skriver hun, ”at sognepræst Jørgen Demant holder sig inden for bekendelsesgrundlaget...” (mail af 14. okt. 2010).

Det vil sige, at biskoppen og provsten i Helsingør Stift med henblik på sognepræstens påstand (i det teologiske tidsskrift under 'det overordnede tema': 'Kirkelig vielse af homoseksuelle') at 'kysset er det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi' – er enige om, at han dermed 'forkynder evangeliet rent og purt'. Præsten går dermed ifølge provst og bisp ikke udenfor kirkens reformatoriske bekendelse. Hans synspunkter kan forsvares – ja, fremmes, så at de kan finde en så vid udbredelse som muligt "Præstens artikel er," erklærer provst Eigil Saxe, "af en rigtig god og høj kvalitet." (Høring 21. sept. 2010)

For nærmere at uddybe, hvad der med en sådan ledelsesstruktur i kirken venter folk og land, fordres det jævne og stærkeste sprog. Hverken politikere eller menigmand vil være i stand til at fatte, hvad det drejer sig om, hvis ikke det for deres øjne males med de største bogstaver. Mest forståeligt vil det være, hvis Gud i Sin nåde lader et advarende sus gå gennem landet. Nogle ryster, som vil forfærde folk. Begivenheder, der taler så højt, at det helt seriøst debatteres, om det er 'Guds vrede, der åbenbares fra himlen' (Rom. 1:18). Dette (tror jeg) vil komme til at ske! 'Ryster' af den art, som Ny Testamente taler om, når det hedder: '... men nu har Han givet denne forjættelse: Endnu én gang vil Jeg ryste, ikke blot jorden, men også himmelen'. Men dette 'endnu en gang' giver til kende, at de ting, der kan rokkes, fordi de er skabt, skal forvandles, for at de ting, der ikke kan rokkes, skal blive for bestandig' (Hebr. 12:27).

Fordi den aktuelle sag om homovielser i kirken varsler ilde om en kommende dom, er det nødvendigt for de styrende og ansvarlige at kommunikere på et dybere plan. Ja, situationen fordrer, at folk, der normalt ikke beskæftiger sig med de såkaldt 'åndelige spørgsmål' viser sig villige til at bevæge sig ind i åbenbaringsfelter, hvis eksistens de ikke vidste noget om; de bliver (for en gangs skyld) nødt til at tie og lytte til, 'hvad Ånden siger'. Ja, de bliver tvunget til selv at undersøge, hvad Bibelen og de ældste beken-

delsesskrifter i den aktuelle sag har at meddele.

”For os har Gud åbenbaret det ved Ånden,” forklarer apostelen og tilføjer: ”Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder.” Han fortsætter, idet han beskriver, hvad der forstås ved ’de dybere ting’. (Altså alt det, der bevæger sig under overfladen, og som ingen i længden kan snige sig uden om): ”Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som bor i ham. Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd.” Apostelen slutter: ”Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i Sin nåde har skænket os; og derom taler vi ikke med ord lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker” (1. Kor. 2:10-13).

NAVNELISTEN

Det homofile samfunds farlige følgesvende står nævnt og navngivet i Ny Testamente. De står omtalt præcist i det afsnit, som de moderne homo-bisper vil have strøget af listen over de ’enkeltstående bibelske udsagn’, der ikke længere bør anvendes. Disse bibelvers er i teologernes 2010-septemberrapport blevet erklæret ’ugyldige’, hvis de (som det hedder) søges anvendt i en ’kristen fordømmelse’ af det homoseksuelle samliv. Det er skriftafsnit, som ubestrideligt betegner homoseksualitet som synd.

Den side, der således ved den højeste biskoppelige anvisning i egentlig forstand ’rives ud af Bibelen’ – og som fremover vil blive forbudt anvendt til højtlesning i ’det offentlige rum’ (kirken) lyder indledningsvis således:

”Derfor prigsav Gud dem til vanærende lidenskaber. Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinden og

optændtes i begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig derfor den straf for deres vildfarelse, som de fortjente” (Rom. 1:26-27).

Derefter følger navnelisten (v.29-31) på de dæmoner, der i et antal af 'tre gange syv' (en uoverskuelig mængde) vil bevæge sig gennem den åbne kirkedør – helt frem til alteret, for ved et særligt ritual at modtage præstens velsignelse. Efter således at være indviet til sin hærværksgerning vil denne 'tre gange syv'-hær i bølger vælte ind over landet. Overalt, hvor den kommer frem, vil den efterlade ødelæggelsens spor; alt vil efter dens materielle og åndelige hærgen være afpillet og goldt. Den onde, åndelige armé fremstilles som en græshoppesværn, der et andet sted i Ny Testamente beskrives således: ”Af udseende ligner græshopperne heste, der er udrustet til krig; på hovedet har de ligesom kroner af guld, og deres ansigter er som menneskeansigter; de har hår som kvindehår, og deres tænder er som løvers. Som konge over sig har de afgrundens engel; hans navn er på hebraisk Abaddon, og på græsk er navnet Apollyon (ødelæggeren... Åb. 9:7-12).

*

Det er altså et hyggeligt selskab, der lukkes op for, når politikere og biskopper i skøn forening søger at slå kirkens døre på vid gab for den åndelige spøgelsehær, der ifølge Ny Testamente huserer bag det homofile samfunds ydre glans.

I årevis er befolkningen blevet bildt ind, at det er en harmløs affære at byde det homofile samliv velkommen i Guds Hus. ”Homoseksualitet er ikke synd,” hævder eksperterne. Men heri tager de fejl! Ny Testamente advarer mod denne form for 'gæstfrihed'. Apostelen erklærer, at en horde på 'tre gange syv' navngivne synder står på spring; den ene mere ondskabsfuld end den anden... og den dag den lovfæstede invitation udstedes, rives dækslet af en skakt, der fører ned i det syndens dyb, som i Bibelen kaldes:

'afgrundens brønd'. Alverdens klimaforskere har på deres million-dollar-konferencer aldrig fortalt om den sky af sod og røg, der vil vælde op fra dybet, når indbydelsen proklameres. "Den er som røgen fra en stor ovn," forklarer Ny Testamente (Åb. 9:2). Teksten fortsætter: "Og ud af røgen vil der komme græshopper – og de vil blive givet samme magt, som jordens skorpioner har" (v.3).

De, som hævder, at det nye kirkeritual ikke er forbundet med synd, lyver; det vil komme til at gøre ondt. Det vil gøre meget ondt!

ONDSKABENS SLÆGTSREGISTER

Den første af de 21 syndens manifestationer, der rører sig i de såkaldt 'vanærende lidenskabers' kølvand (Rom. 1:26), kaldes i vor nyeste bibeloversættelse: 'Al slags uretfærdighed' (v.29). Der henvises (på grundsproget) hermed til 'hertets instinkter'. Altså en medfødt ondskab, der 'ligger i ryggraden'. "Jeg finder den lov hos mig," forklarer Paulus, "at det onde ligger mig nærmest" (Rom. 7:21). Det er disse spontane arvesyndreaktioner, som slippes løs. Den gamle Adams-natur får frie tøjler – og alle dem, der så overbevisende har talt om, at det 'naturstridige homo-samliv' (Rom. 1:27) ikke står optegnet i syndens 'slægtsregister' (v.29-30) vil blive gjort til skamme. Når derfor den næste manifestation også betegnes som 'ondskab' (v.29) – så er der her tale om den mere 'finpudsede', raffinerede ondskabsfuldhed, der kun har ét punkt på programmet: 'At gøre andre mennesker fortræd'! Denne syndens og 'lovløshedens virksomhed' (2. Thess. 2:7) arbejder målbevidst og med et uhyggeligt smil på læben. I dens følge optræder 'griskheden' (v.29), som er drevet af haveisygens tøjlesløse begær: "Mer' vil ha' mer'. Umættelig med krav og fordringer, der aldrig kan tilfredsstillles. Dens partner beskrives som 'usselhed' (v. 29), hvilket (i det græske) betegner den lave egenskab at ville

'gøre sig rig på andres bekostning'. Kynisk og hensynsløst 'albuer' den sig vej. Skånselsløst skraber den til sig. Den (antyder det græske) 'krænker næstens ejendom'. Hele dette synderegister er direkte – og indenfor samme skriftafsnit – knyttet til den synd, der betegnes med ordene: "Mænd levede skamløst med mænd..." (Rom. 1:27).

På grundsproget (ifølge F. Godet Høst, 1882) klinger navnene på de to næste familiemedlemmer ens. 'Misundelse' og 'mord' (v.29). Disse følgesvende er helbrødre; der var mord i Kains øjne, da han blev misundelig på Abel og slog ham ihjel! Farisæerne dræbte Jesus, og Pilatus vidste, at 'det var på grund af misundelse' (Matt. 27:18). Disse to former for voldelig synd rydder alt og alle af vejen, som på en eller anden måde hæver sig over dem. 'Stridsløst' og 'svig' (v.29) lever også i et overtrædelsens parforhold. De gamle danske udtryk: 'at yppe kiv' og 'søge trætte' ('stridsløst') følger i hælene på 'bedrag' og 'manipulation' ('svig'). De værste mafia-tendenser vil dermed dukke op – endog i den tilsyneladende fromme kreds. 'Det svigefulde' har foldede hænder og himmelvendte blikke. Søren Kierkegaard bruger udtrykket: 'åndelige plattenslagere' ('Øjeblikket', juni 1855).

'Ondsindethed' (som er den næste rytter i rækkerne... v.29) er vanskelig at arbejde sammen med. Hans vrantne væsen og ubehagelige onskabsfuldhed kan gøre livet surt for enhver; han rider alene!

De efterfølgende 'registrerede par' har navne, der også identificeres som synd. "De løber med sladder' og 'de bagtaler andre' (v.30). De er opfyldt med giftige ord og er mestre i at sværte andre til. Det næste par på familie billedet synes farligt for dets omgivelser. Det er mærket med navne på konkret synd: 'hader Gud' og 'farer frem med vold' (v.30). Den førstnævnte af de to er ikke passiv. Han er (nærmere betegnet) 'hadende Gud'... og denne indre syndens drivkraft er så heftig, at han i alle sine handlinger

allierer sig med sin partner, der er parat til øjeblikkeligt at udøve både fysisk og psykisk vold.

Den 'hovne arrogance' (v.30) følger i hælene på de øvrige 'synde-betegnelser' – men denne holder sig tæt til sin tvillingebror: 'storpraleren' (v.30). Den overlegne og stortalende holdning ejer et skær af det religiøse hovmod, der foragteligt ser ned på andre... og hele tiden tillægger sig selv evner og kundskaber, som ikke er til stede.

Den sidste gruppe af disse syndens manifestationer, der ifølge Ny Testamente samarbejder på at etablere det homofile samfund i kirke og folk, består af seks tydelige betegnelser på synd, som afsluttende vil søge at undertrykke alt, hvad der endnu eksisterer af menneskekærlighed, barnlig, tillidsfuld lydighed, ærlighed, hengivenhed og barmhjertighed.

"De finder på alt muligt ondt," er benævnelsen, som de nye bibeloversættere har givet anføreren for dette halve, 'snavsede dusin', der danner bagtrop for hele homo-registeret. Det er ikke nogen dårlig oversættelse – men mere nøjagtigt vil det være at kalde denne mørke anfører for (gl. oversættelse): 'udådens opfinder'. Det vil sige den sataniske intelligens, der ustandselig 'opfinder' nye metoder for synd. En djævelsk kapacitet, der udfinder nye fremgangsmåder for ødelæggelse. En helveds-agent, der spekulerer i ondskab og fordærv. Han er efterfulgt af en gusten og ligbleg figur, der bærer titlen: 'ulydige mod forældre' (v.30). Denne synd er en tidsånd. Et sælsomt tegn i slægten. Den opererer kun i dispensationer. Har et skrivetøj ved lænden: En hjernevasker! Dens våbenbroder hedder 'uforstandig' – hvilket på godt græsk vil sige: 'Blottet for al sund fornuft'. Umulig at tale til rette. Kører sit eget løb; afstumpet.

*

De tre sidste i rækken synes ifølge Ny Testamente at være

homo-hjemsøgelsens triumvirat. De hedder 'upålidelig', 'ukærlig' og 'ubarmhjertig'. Det græske verbum for 'upålidelig' har sin rod i det begreb at 'noget afgøres i fællesskab'. Det vil sige 'der indgås en overenskomst' (stadig ifølge F. Godat). Heraf kan forstås, at denne syndens endetidsfigur er parat til 'at bryde alle aftaler'. At bygge på ham er som at bygge på sump og mosedynd. Han er utroværdig. De to sidste hærværksmænd kaldes 'ubarmhjertig og ukærlig' (v.31). Tilsammen giver de forståelsen af den følelseskolde holdning, som skarerne havde, når de gav deres bifald til de mest blodtørstige gladiator kampe – ligesom folk i vor tid glæder sig over nedslagtingerne på skærmen.

*

Som jeg her har forsøgt at beskrive de konsekvenser, der ifølge Ny Testamente dukker op i syndens kølvand på den sejlads, som kirke og folketing (med henblik på 'homo-ritualet') har begivet sig ud på – har jeg hele tiden hørt et usynligt kor af protester omkring mig. Det synger den samme vise, at 'homoseksualitet ikke er synd'. Det er mig derfor magtpåliggende at understrege, at med det begreb, som jeg kalder 'homo-syndens slægtsregister' identificerer jeg ikke mennesker eller nogen person. Jeg forklarer, at en lovgivning, der i modstrid med alle kirkens bekendelsesskrifter og Bibelens klare udsagn åbner op for den synd, som Skriften kalder 'det afskyelige' (G.T.) og 'det skammelige' (N.T.) – samtidig slår portene op for en usynlig verdens dæmoniske indflydelse.

Når jeg beskriver 'græshoppesværmen af onde ånder' søger jeg at tolke 'åndelige ting for åndelige mennesker' (1. Kor. 2:13). Jeg bør da være indforstået med, at der vil være modstandere, der vrede vil vende sig imod en sådan beskrivelse. Apostelen siger jo: "Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd, thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må forstås åndeligt (v.14).

DØDEN MÅ HAVE EN ÅRSAG

”Forestil dig et stort hospital,” begynder Søren Kierkegaard. ”Patienterne dør som fluer. De medicinske metoder ændres. Man forsøger sig med både det ene og det andet – men lige meget hjælper det! Hvad er der galt? Døden må have en årsag!”

Kierkegaard fortsætter: ”Årsagen er bygningen! Hele bygningen har gift i sig! Dødsattesterne udfyldes. Den ene er død af den sygdom, og den anden af den sygdom (hedder det). Men i virkeligheden er alle disse forklaringer usande; folk dør af den gift, som er i selve bygningen...”

Den gamle filosof tilføjer: ”Sådan er øjeblikkets religiøse tilstand! Jammerlig! Folk lever under de elendigste religiøse forhold. Men så mener én, at det vil hjælpe, hvis man fik en ny salmebog. En anden foreslår en ny alterbog. En tredje mener, at der skal være mere musik i gudstjenesten o.s.v., o.s.v.

Alt sammen forgæves” Dødsårsagen ligger i selve bygningen! Hele dette skrummel af en statskirke, hvor der i umindelige tider ikke har været luftet ud. Og nu har den indelukkede stank fra alt dette gamle skrummel udviklet gift. Det åndelige liv er sygnet hen... uddøet... (thi – ak og vé -) netop det, som verdsligheden anser for sundt, er – set fra et kristent synspunkt – sygt. Og omvendt: Det, som kristeligt set er sundt, er – set med verdens øjne – sygt!”

Kierkegaard slutter: ”Så lad da den gamle skrammelkasse styrte sammen! Lad os skaffe os af med den! Luk for hele den butik, der på trods af alle strenge helligdagsanordninger er blevet holdt åben! Sæt en stopper for denne ’officielle tvetydighed’. Bring hele denne virksomhed til ophør – og overlad gerningen til kvaksalverne...”

For det er jo sådan, at den kongeligt autoriserede læge er 'den rette læge'. Den ikke-autoriserede er 'kvaksalveren'. Dog kristeligt set er det omvendt; det er den kongeligt autoriserede lærer der er kvaksalveren (det bli'r han simpelthen ved den kongelige godkendelse). Nej, lad os atter dyrke Gud i al enkelhed! Den kristendom, der forkyndes af kongelige embedsmænd, højtlønnede, beskyttet af staten, som sender politiet på nakken af andre... den slags kristendom forholder sig til Ny Testaments kristendom som den, der svømmer med kork og oppustede ringe til den, der må holde sig oppe ved at svømme!

ØJEBLIKKET

Nr.4 – kap. 15

'SNYLTE DYR'!

*"I slægt efter slægt har
Der iblandt os levet en
Hel familie af snyltedy, r,
Der – som lærere i kristendom (og
ved præsteløftet forpligtet på Det
Ny Testamente) ernærer sig ved at
prakke folk noget på, som blot er
efter deres eget hoved."*

*(Søren Kierkegaard,
'Øjeblikket' nr. 4
7. juli 1855)*

Almindeligvis vil det ikke være svært for en moderne politiker eller tv-reporter, forretningsmand eller psykiater at give teologer ret i, at det 'at synde' hører sammen med det 'at leve i denne verden'. Man behøver hverken nogen særlig tro, dogmatisk viden eller teologisk eksamen for at indse, at der er et eller andet i den menneskelige natur, som har fået hele skabningens vogntog til at løbe af skinnerne. Det onde, som Bibelen kalder synd, er en realitet. Synd er forbundet med menneskets eksistens.

Apostelen Paulus går med hensyn til dette spørgsmål så langt som til at citere fra Salmernes Bog: "Der er ingen retfærdig, ikke én, der er ingen forstandig, der er ingen, som søger Gud, afvegne er alle – til hobe fordærvede!" (Rom. 3:10-12 og Salme 14:1-31).

En hård dom, som rammer alle mennesker alle vegne! En global fordømmelse! 'Til hobe fordærvede'. Ikke én eneste undslipper...

Nøjagtigt dette menneskesyn afleverede reformatorerne, da de i år 1530 nedfældede den anden trosartikel i Den Augsburgske Bekendelse: - det hårdt debatterede punkt, som handler om 'arvesynden'! Et problem, som politikerne i dagens Danmark tvinges til at tage stilling til i 2011. Hvis de ikke har spekuleret på det før, så kommer de til at overveje denne sag nu...

*

Bekendelsens 2. artikel lyder sådan: "Ligeledes lærer vi, at efter Adams fald fødes alle mennesker, som er forplantet på naturlig måde, med synd; det vil sige uden frygt for Gud, uden tillid til Gud og med begær..."

Hvorfor skal politikerne i 2011 beskæftige sig med en sådan 'forældet' artikel i en halvglemte middelalderlig bekendelse? Hvad har 'Adams fald i Edens have', den såkaldt 'naturlige forplantning' og spørgsmål om 'synd og begær' at gøre med folketingets

travle hverdag? Som om de folkevalgte ikke har nok i forvejen at se til...

Hertil bør svares, at grundlovens 4. paragraf er som en slags 'håndfæstning', der nu i (i dette tredje årtusinde) vil blive trukket frem af de støvede arkiver. Det vil ske i forbindelse med folketingets drøftelse af sagen omkring indførelsen af et kirkeligt ritual for vielse af homoseksuelle. Da vil – i folketingssalen på Christiansborg – 'håndfæstningen' atter blive oplæst. Den lyder således: "Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten."

"Denne formulering," erklærer professor dr. Theol. Theodor Jørgensen, "afspejler for mig at se tydeligt en to-regimente-lære. Der skelnes mellem staten og kirken ved, at kirken kaldes 'folkekirke', hvilket er noget andet end statskirke." Professoren fortsætter (og berører dermed det hovedpunkt, som politikerne vil blive konfronteret med i sagen om kirkelige homovielser): "Kirkens selvstændighed, forstået som en selvstændig organisme i det danske samfund, anerkendes også i formuleringen 'understøttes', for man kan kun understøtte noget forskelligt fra én selv – (noget), der lever sit eget liv. I modsat fald måtte man have brugt ord som 'ledes' eller 'drives'. Professoren slutter: "Ligeledes anerkendes det, at kirken har et mandat, som ikke er statens med henvisningen til folkekirkens bekendelsesgrundlag som evangelisk-luthersk" (Kirkeretsant., 1991, s. 22)

Det er rene ord for pengene.

Professoren forklarer, at denne grundlovsparagraf 'afspejler' Luthers to-regimente-lære'. For de politikere, som står spørgende overfor, hvad der kan menes med begrebet 'to-regimente-lære' er det på sin plads at give en nærmere forklaring på dette forhold. Hvis de nemlig ikke indser, at reformatorerne for 500 år siden har formuleret en lære om de 'to regimenter', der for 150 år siden

blev anerkendt som en del af den danske grundlov – så kunne de let gå galt i byen – ja, uden at vide kunne de komme til at handle i strid mod grundloven (hvis de giver grønt lys for, at den homofile samlivsform skal anerkendes af kirken ved indførelsen af et nyt – og dertil passende ritual for kirkelige vielser).

Hvad forstås ved Luthers 'to-regimente-lære'?

Den bedste til at svare på dette spørgsmål, må være den teologiske professor, som netop (i artiklen 'Folkekirkens ledelsesstrukturer – teologisk belyst') har erklæret, at denne lære 'afspejles' i den danske grundlov. Han forklarer: "De to regimenter er som bekendt det verdslige regimente og det åndelige regimente, men det vigtigste i denne lære er dens fremhævelse af, at begge regimenter er Guds." Professor T. Jørgensen tilføjer: "Dette er nødvendigt at huske, hvis denne lære på en meningsfuld måde skal bringes i anvendelse på situationen i dag..." (s.19, Kirkeretsant. 1991).

Professoren forklarer videre: "Det verdslige regimente er til for at værne Guds skabning imod at blive ødelagt af ondskab. Dertil er sværdet nødvendigt. Den verdslige myndighed må være i besiddelse af magt til at tvinge den genstridige til at makke ret, til at værne den svage, til at fremme, hvad der gavner almenvellet, til at retsforfølge den skyldige."

Denne beskrivelse af statens ansvar 'afspejler' sig ifølge professorens mening i Danmarks Riges Grundlov. "Staten er," betoner han, "indsat af Gud til at udøve et 'verdsligt regimente.'"

"Dette betyder," fortsætter professor T. Jørgensen, "at staten skal 'værne Guds skabning imod at blive ødelagt af ondskab'." ... og det er præcis på dette punkt, at reformatorerens bekendelsesskrifter (som grundloven henviser til med formuleringen: 'evangelisk-lutherske') kommer ind i billedet. I Den Augsburgske

Bekendelses 2. artikel definerer de ondskabens oprindelse som 'synd' og erklærer, at den syndige menneskelige natur er arvelig, idet den siden 'katastrofen' i Edens Have 'forplanter sig' til alle mennesker, og blandt andet giver sig udtryk i 'begær'. "Dette 'begær' må (erklærer reformatorerne) på alle måder hindres i at løbe løbsk. For at holde det i arve har Gud (sådan lyder kirkens bekendelse og sådan er det 'afspejlet' i grundloven) indsat to regimenter: Den verdslige myndighed (i dette tilfælde folketinget) som er 'i besiddelse af en magt, der kan tvinge den genstridige til at makke ret', og det åndelige regimente, som (ifølge reformatorerne) udøves af Gud gennem kirken, 'for her finder forkyndelsen af lov og evangelium sted'... (prof. T.J. K.R. s. 20).

Dette vil helt konkret sige, at hvis det menneskelige begær udarter sig til det forhold, som i Ny Testamente betegnes som 'utugt' eller 'unaturlig utugt' (1. Kor. 6:9, gl. overs.) og begæret manifesterer sig i den slags lidenskab, som apostelen betegner som en 'skænding' eller 'vanærende' lidenskab (Rom. 1:26), så skal 'den verdslige myndighed tvinge de genstridige til at makke ret og 'det åndelige regimente skal over for overtræderne forkynde lov og evangelium" (prof. T.J.).

Med hensyn til kirkens ansvar erklærer professoren følgende: "Forkyndelsen af loven glemmes ofte" (s. 20). Han fortsætter: "I forkyndelsen af loven indskærper kirken den verdslige myndighed, at den skal herske humant. I den henseende udgør det åndelige regimente en kritisk instans for det verdslige."

*

Den teologiske professors forklaring er – i mine øjne – afslørende overfor homo-teologernes nye lære. Personligt har jeg i forbindelse med den kirkeministerielle høring i slutningen af 2010 modtaget adskillige breve fra folkekirkepræster – både mandlige og kvindelige – som (ikke sjældent i stor fortrædelighed) fortæller

mig, at evangeliets forkyndelse udelukkende drejer sig om at forklare mennesker, at 'Gud er en kærlig Gud'...

Apostelens svar til denne holdning er tydelig. Han skriver: "Så se da Guds godhed og Guds strengthed" (Rom. 11:21). Et andet sted fortsætter han: "Loven er god, dersom man bruger den som lov skal bruges... den skal bruges overfor fadermordere og modermordere, manddrabere og for dem, der øver unaturlig utugt..." (1. Tim. 1:9).

Idet homo-teologerne i dette tilfælde ofte undlader 'at forkynde Guds lov', udøver de ej heller det åndelige regimentes 'kritiske instans' overfor de verdslige lovgivere. Når altså biskopperne (i deres pressemeddelelse 14. april 2010) 'kryber for kejseren' og totalt (som det i hele den politiske vurdering af sagen om de kirkelige homovielser er tilfældet) underordner sig det verdslige regimente, så afviger de fra bekendelsesskrifternes og Bibelens lære; de er – set ud fra Augsburgerskriftet – utro over for menighedens Herre!

Den Augsburgske Bekendelse erklærer: "Øvrigheden beskytter ikke sjælene men legemerne og de legemlige ting mod åbenbare krænkelser og tvinger mennesker ved sværdet og legemlige straffe. Evangeliet beskytter sjælene mod ugudelige meninger, mod djævelen og mod den evige død" (CA 28:11).

Der er altså ikke fra bekendelsesskrifternes side noget oplæg til strid med de ansvarlige verdslige myndigheder. Tværtimod! Blot tales der i C.A. om gensidig anerkendelse; lovgiverne skal sørge for, at der udstedes bestemmelser, der 'værner legemerne og de legemlige ting mod åbenbare krænkelser'. (Dette er højaktuelt med henblik på loven om velsignelse af det homofile samliv) – og kirken skal beskytte sjælene mod 'ugudelige meninger' (hvilket er lige så aktuelt vedrørende homo-teologernes nye lære om ægteskabelig sammenføjning af forhold, der ubestrideligt i Bibelen erklæres for synd).

'NÅR GUD ADLER HOMOSEKSUALITET'

Da Kirkeminister Birthe Rønn Hornbech tog på juleferie i december 2010 har hun haft nok at se til. Efter hendes egen udtalelse ville hun bruge en del af ferien til at gennemlæse de hundredvis af svar, som var strømmet ind til ministeriet under den 'brede høring', som hun et par måneder forinden havde foranstaltet. "Hvad er præsternes og menighedsrådenes holdning til spørgsmålet om vielser af homoseksuelle og lesbiske i kirken," havde hun spurgt. Svaret vil da blive offentliggjort i det nye år – og derefter må sagen overlades i politikernes hænder.

*

Ved den omfattende hørings afslutning, de. 17. dec. 2010 havde jeg endnu intet hørt fra ministeren vedrørende den klageskrivelse, som jeg havde indleveret d. 19. oktober 2010. Det vil sige, at godt to måneder var forløbet med en tillukket tavshed fra ministeriets side.

Da, pludseligt, et par dage før jul forelå ministerens svar: "De har muligvis læst deres egne meninger ind i præstens tekst," skrev hun. "Jeg agter ikke at gøre mere ved denne sag."

Den lange ventetid forud for dette korte svar måtte jeg udlægge som en nødvendighed, idet det var at forudsætte, at ministeriet arbejdede seriøst og omhyggeligt med sagen. Måske havde man sat eksperter til at gennemlæse sognepræstens artikel i tidskriftet 'Kritisk Forum'? Ikke mindst under den synsvinkel, at præsten i sin udtalelse til biskoppen (d. 21. sept. 2010) havde betonet: "Jeg er i god overensstemmelse med Luthers udlægning af velsignelsen."

For rigtigt at kunne forstå, hvad præsten har på hjerte, når han i den pågældende artikel detaljeret forklarer indholdet af den

aronitiske velsignelse, bør man lytte til hans medredaktør af tidsskriftet, Ulla Morre Bidstrup fra pastoralseminariet i Århus. Hun kommer i en anden artikel i samme nummer af tidsskriftet ind på 'det overordnede emne' (K.F.'s forord, som hun selv underskriver), som hele sagen drejer sig om: 'Velsignelse af par af samme køn' (K.F. 120, s. 55). Her skriver hun: "At velsignelsens virkning må være lige så påkrævet og ønskeværdig for et par af samme køn som af forskelligt køn, som indlader sig på et livs-langt og forpligtende samliv er for mig indlysende."

Om de (som Ulla M. Bidstrup kalder det) 'spinkle modargumenter', som kan rejses mod en sådan kirkelig handling, tilføjer hun følgende: "Det handler ikke om, at man ikke kan forbinde den del af velsignelsens virkning, som Luther kalder den åndelige, med homoseksuelt samliv. Det handler snarere om, at man vægrer sig mod at forbinde den legemlige del af velsignelsens virkning med homoseksuelle par." Jørgen Demants medredaktør forklarer derefter i én sætning, hvad der forekommer som denne læres yderste sigte. "Nemlig den," skriver hun, (citater): "at Gud dermed giver, skaber, opretholder og beskytter og adler homoseksuel kærlighed" (K.F. 120, side 56). Ulla Marre Bidstrup slutter (citater): "Der er altså ikke bare tale om, at Gud bærer over med eller tåler også denne form for kærlighed og samliv. Nej, Han er ligefrem den, der indsætter den homoseksuelle i sin funktion som ansvarlig og kærlig nærmeste til næsten..."

*

Dette er, hvad de to redaktører af det teologiske tidsskrift læremæssigt har i sigte – og dette er, hvad Jørgen Demant giver sin tilslutning til, når han belærer om 'velsignelsen som inkarnationens gentagelse'. Ja, dette er, hvad stiftets biskop, Lise-Lotte Rebel, og provsten for Kgs. Lyngby provsti, Eigil Saxe, bifalder, når de afviser at føre det nødvendige tilsyn med Lyngbypræstens lære om ritualer, ja, dette er, hvad Danmarks kirkeminister,

Birthe Rønn Hornbech, tilsiger sin støtte (ved at nægte at skride ind over for den vranglære, som hævder, at ved vielsesritualet for homofile 'adler Gud homoseksualitet'.

Når sognepræst Jørgen Demant om 'parret', der ved vielsen (citater): 'inddrages i den inkarnatoriske bevægelse' – ja, 'indsættes som bærere af Guds velsignelse', så taler han (som hans medredaktør bevidner) om 'par af samme køn'. Og når præsten forklarer, at 'kysset og omfavnelsen måske er det stærkeste udtryk for inkarnationens teologi', så taler han om (som hans medredaktør formulerer det... citat): 'at Gud dermed faktisk giver, skaber, opretholder og beskytter og adler homoseksuel kærlighed'. Om denne lære (at Gud adler homoseksualitet ved den trinitariske velsignelse) kommenterer provst Eigil Saxe: "De fremlagte indsigter kaster nyt lys over en bibelsk og luthersk forståelse af vielsen og velsignelsen" ('høring': 21. sept. 2010).

Når Lyngbypræsten beskriver Den treenige Guds inkarnation i kysset, så mener han dermed det homoseksuelle kys. Hans medredaktør erklærer, at der i dette nummer af tidsskriftet udelukkende sigtes på, hvad velsignelsen betyder for bøsser og lesbiske' (forord side 2) og præciserer her, at der med velsignelsen ikke kun er tale om lidt overbærenhed fra Guds side. "Nej," præciserer hun, "Gud er ligefrem den, der indsætter den homoseksuelle i sin funktion..." (s. 56).

*

Med denne lære om velsignelsen af det homofile samliv underkender homo-teologerne Den Augsburgske Bekendelses tydelige henvisning til det medfødte 'begær', som er en del af den menneskelige natur. "Alle mennesker, som er forplantet på naturlig måde er født med synd," (hedder det i bekendelsen). Den tyske formulering: '...dass sie alle von Mutterleib an voll böser Lust und Neigung sind' (at de er alle fra moders liv fuld af ondt begær

og (syndige) tilbøjeligheder). Kirkefaderen Augustin brugte det 'svære' latinske ord 'concupiscentia', når han talte om 'begær', og dermed mente han med ubestridelig sikkerhed 'det sanselige begær'. Nøjagtigt som det for eksempel udtrykkes med apostelens ord, når han udbryder: "Ligeledes vendte også mændene sig fra den naturlige omgang med kvinden og optændtes i deres begær efter hverandre, så at mænd øvede skamløshed med mænd" (Rom. 1:27).

Den nye teologis påstand om, at det homofile begær ikke er synd, er således i direkte modstrid med Den Augsburgske Bekendelse, der erklærer, at 'denne sygdom eller brøst (det sanselige, syndige begær, der fører til utugt) i sandhed er synd (vere sit peccatum).

Blandt andet på dette grundlag har jeg i september 2010 indberettet sognepræst Jørgen Demant i Kgs. Lyngby (overtrædelse af kirkens bekendelsesgrundlag) – og jeg erfarer, at biskop Lise-Lotte Rebel i Helsingør har overholdt tilsynspligten med hensyn til, at både provst og præst har fået lov at udtale sig – men i bestemmelserne om 'præstens forkyndelsesfrihed' er det min opfattelse, at biskoppen i dette tilfælde ikke har opfyldt sin forpligtelse: 'At give udtrykkeligt påbud om, at en utilladelig praksis eller adfærd skal ophøre'.

Som argument tør jeg anføre, at hvis det ikke er at påpege en 'utilladelig praksis' at en sognepræst påstår, at Den Treenige Gud inkarnerer sig i vielsesritualet for homoseksuelle så langt, at (som det fremgår af præstens belæring): - inkarnationens teologi åbenbares i det homoseksuelle kys, - så må menigheden med rette spørge: Findes der mere noget, der er utilladeligt?

*

Ikke blot Folkekirken men også de øvrige trossamfund, som i deres lære følger linjerne i den apostolske trosbekendelse, bør

være opmærksomme på den udfordring, som homo-teologien stiller dem overfor. Ingen af de seks bekendelsesskrifter er sær-egne for den danske folkekirke, idet de fire første er overtaget fra den romersk-katolske kirke, og de to sidste (Den år 1530 uforandrede overgivne Augsburgske Bekendelse samt Luthers lille katekismus) er udtryk for det i mange måder fælles protestantiske trosgrundlag, der blev antaget i Danmark ved Reformationen. Det vil med andre ord sige, at alt, hvad der er alle vegne benævnes protestantisk tro, bør rejse sig mod det overgreb, som en nytids teologer og pro-homo-politikere i fællesskab søger at gennemtvinge.

Bekendelsesskrifternes retlige betydning vil i 2011 blive udsat for en afgørende prøve. Vil de vise sig at være den eneste, sande rettesnor for kirkens sunde lære eller vil en afsporet doktrin vinde indpas? Vil Helsingør Stifts triumvirat (bisp, provst og præst) kunne hæve sig over 'kirkens grundlov' med tolkningen af et vielsesritual for homoseksuelle, der totalt har frigjort sig fra kirkens bekendelsesgrundlag? Vil en præst i folkekirken i denne sag kunne gøre sig til talsmand for, at Kristus inkarnerer sig i et ritual, der afsluttes med homoseksuelle og lesbiske pars bryllupskys – og derefter fortsat kunne hævde, at han ifølge præsteløftet 'beflitter sig på at forkynde Guds ord rent og purt'? Vil danske politikere være i stand til at foretage ændringer i den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesgrundlag uden først at have gennemført en grundlovsændring? Vil Danmarks dronning være i stand til at udstede en kongelig resolution til et kirkeligt ritual, hvis det strider mod majestætens eget lovbestemte bekendelsesgrundlag – og dermed er i strid med selve grundlovens fjerde paragraf? Er bestemmelsen om statens symbolforpligtelse (at skulle 'understøtte den evangelisk-lutherske kirke som sådan') af en sådan art, at ethvert lovforslag om indførelse af et ritual for homovielser må opfattes som grundlovsstridigt? Vil kirkeministeren blive stillet til ansvar for, at hun gør fælles sag med homo-teologerne i Helsingør Stift?

Dette – og meget mere – er, hvad politikerne vil blive konfronteret med i 2011...

'SNYLTEDYR'

Man skulle tro, at Søren Kierkegaard var blevet præsenteret for Helsingør Stifts biskoppelige godkendelse af ritualet for homoseksuelle. I sit dødsår 1855 skriver han under overskriften: 'Det er oprørende', følgende:

"At Ny Testamentes kristendom i virkeligheden udtrykker det, som er os mennesker mest imod, er en kendt sag. For jøderne må den være en forargelse og for grækere en dårskab. Det vil sige, at denne form (for sand kristendom) faktisk er indstillet på at ophidse folk til at tage afstand derfra! Så snart Ny Testamentes lære kommer på banen, er det signalet til det mest lidenskabelige had og den grusomste forfølgelse. En sag, som Ny Testamente ikke lægger skjul på; tværtimod! Bestandig hører vi Kristus sige til apostlene, at det, der vil ske, ikke bør give anledning til fald. "I må være forberedte på, hvad der venter jer," indskærper Han – og hvad apostlene selv fortæller vidner om, at dette var sandt, som det blev sagt...

Kierkegaard fortsætter (og det synes som om han har forudset den vrede og modstand, som det vil vække, hvis nogle af Helsingør Stifts gejstlige benævnes som 'homo-teologer'): "Det kunne derfor ikke falde nogen ind (hvis vedkommende anser sig selv for at være en kristen) at blive vred på et menneske, der er blevet gjort til genstand for folks had og forbitrelse ved at sige dem, hvad kristendom egentlig er. Tværtimod! Hvis vedkommende anser sig selv for at være en kristen, vil han finde det helt i orden (at der opstår forfølgelse)."

Kierkegaard slutter: "Hvad selv den mest forbitrede vil komme

til at anerkende og selv finde oprørende er følgende: I slægt efter slægt har der iblandt os levet en hel familie af snyltedy, der – som lærere i kristendom (og ved præsteløftet forpligtet på Det Ny Testamente) ernærer sig ved – under navn af kristendom – at prakke folk noget på, som blot er efter deres eget hoved. Dette sker på kongelig bestalling, hvilket er lige så latterligt som at ville legitimere sig som fårehyrde med en attest fra ulven...

ØJEBLIKKET

Nr.4 – kap. 16

DEN ENESTE FORNUFTIGE LØSNING

*Prøven er enkel! Lad blot staten
(og dette er den eneste fornuftige
løsning) forordne det sådan, at
al kristen forkyndelse herefter
'privatiseres'.*

*Sandheden vil være, at der højest
er brug for hundrede præster – og
den pinlige realitet vil vise sig,
at kun få af alle disse bisper,
prouster og præster er i stand til
at overtage 'en privat praksis'.*

*(Søren Kierkegaard, 'Øjeblikket'
nr.3, 27. juni 1855)*

Politikerne er ikke teologer! Enkelte af dem er, med hensyn til forståelsen af 'de dybere ting i kristendommen' – at sammenligne med den befolkningsmasse, som de repræsenterer. Set fra den synsvinkel er de folkevalgte et udmærket eksempel på folkets stemme.

Imidlertid er det et spørgsmål, om det – når det tages i betragtning, at staten er ansættelsesmyndighed for kirkens præster – ikke med rette kan fordres, at de ansvarlige politikere, embedsmænd og ministre søger at sætte sig lidt mere ind i det teologiske virkefelt, hvori deres ansatte er sat til at operere. For eksempel er det i øjeblikket aldeles afgørende, at lovgiverne selv søger at gennemskue, hvorvidt der er nogle af kirkens biskopper og præster, der åbenlyst og provokerende tilsidesætter folkekirkens bekendelsesgrundlag! I sådanne sager har ikke mindst kirkeministeren et overordnet ansvar – og det vil da ikke være ansvarligt blot 'at overføre tilsynet' til de af kirkens ledere, der allerede selv har gjort sig skyldige i overtrædelser af samme art. (Sagt med andre ord: Man kan næppe bede én af 'systemets tilhængere' om at kritisere systemet...eller mere direkte: Man kan næppe anmode en kætter om at afgøre om en anden kætter gør sig skyldig i vranglære!) Der må kunne findes en mere fornuftig løsning!

*

Lovgiverne er altså kommet på arbejde!

De er med hensyn til det kirkelige vielsesritual for homoseksuelle stillet overfor at skulle finde frem til en hensigtsmæssig, retfærdig, juridisk, politisk og fornuftig løsning på en konkret teologisk sag. Ja, de er udfordret til at skulle finde ud af, hvad der vedrørende det foreliggende emne er den rette lære, og hvad der er vranglære, hvad der er sandhed, og hvad der er løgn – og de kommer (hvad enten de har lyst dertil eller ej) til at beskæftige sig med den evangelisk-lutherske kirkes teologi – (og det i en

benhård analyse af ret og uret, set ud fra Bibelen og kirkens bekendelsesskrifter).

Det er noget af en mundfuld, og denne spise er ikke hverdagskost for de mænd og kvinder, som er sat til at skulle føre den daglige husholdning og det daglige regnskab for firmaet Danmark. Af den grund er det blevet lagt mig på hjerte at søge at forklare disse 'dybere ting' på en måde, så at 'udenforstående' kan finde ud af, hvad det drejer sig om. Det må være muligt at finde frem til 'den eneste fornuftige løsning'.

KIRKENS GRUNDLOV

Lad mig starte med at omtale én af 'de vanskelige tekster', som politikerne nu kommer til at slås med. Altså én af dem, der har givet teologerne hovedpine, og som gennem historien har kostet blod, sved og tårer.

Denne gamle tekst er nødvendig til en forståelse af hele sagen. Den er faktisk i stand til konstruktivt at 'opfange det problem', som de danske politikere stilles over for i de kommende måneder... altså et godt stykke værktøj ikke blot til at skabe en mere åben dialogpræget samtale, ej heller for at opnå en dybere forståelse af troens verden men for simpelthen at søge indsigt i den retssikkerhed, som grundloven tilsiger den reformatoriske kristne kirke.

Den tekst, jeg har i tanke, er den allerførste artikel i Den Augsburgske Bekendelse. Det vil sige den første paragraf i den evangelisk-lutherske kirkes grundlov – dette uomstødelige skrift, som statskirken (med hensyn til alle kirkelige anliggender) hviler på, og som selv lovgiverne ikke har nogen ret til at anfægte. Teksten lyder – i sit lidt gammeldags 'dogmatiske sprog' – således:

”Menighederne hos os lærer med fuld enstemmighed... at der er ét guddommeligt væsen, som både kaldes og er Gud: evig, ulegemlig, udelelig, af umådelig magt, visdom, godhed, alle tings, de synliges og usynliges, skaber og opholder, og at der er tre personer af samme væsen og magt og lige evige: Fader, Søn og Helligånd...”

*

Dette lærepunkt er ikke sluppet gennem den barske del af kirkehistorien uden skrammer. Det har været gennembanket på koncilernes og synodernes tærskelpladser, og det må siges, at det er et mirakel, at der stadig er liv i det. På trods af sit yderst vanskelige, uforklarlige – ja, gådefulde indhold har denne artikel overvundet alle høje og mægtige storme og alle lave, underfundige anslag. Denne indre overvinderkraft er i sig selv nok til at bevise lærens guddommelige oprindelse og karakter. Apostelen siger jo: Thi alt det, som er født af Gud, sejrer over verden, og dette er den sejr, som har sejret over verden: Vor tro (1. Johs. 5:4).

I dag er disse få linjer i Den Augsburgske Bekendelse et hovedpunkt i den globale protestantiske kirkes lære, og det i en sådan grad, at kirken alle vegne og til alle tider nægter at anerkende dem som kristne, der fornægter denne første artikel.

Af samme grund er det vigtigt, at vore dages lovgivere omhyggeligt sætter sig ind i indholdet af disse få linjer fra det gamle, reformatoriske skrift. Gør de ikke det, beviser de sig dermed som værende uansvarlige til at bestride den høje post, som folket har givet dem – ja, de kan (uvidende om konsekvenserne) komme til at handle grundlovsstridigt mod kirkens tro og bekendelse... ja, de kan forbryde sig overfor den Gud, som netop dette bekendelsesskrift omtaler. Og dette er langt fra en fornuftig løsning.

Derfor erklærer de reformatoriske forfattere af

Augsburger-bekendelsen (blandt disse er Martin Luther), at (citat): ”de fordømmer alle kætterier, som er opstået mod denne artikel.” I det efterfølgende augsburgske kætterkatalog indgår bl.a. Islam (der benægter, at Gud er tre) samt (citat): ”dem, der opstiller snedigt og vanhelligt udtænkte talemåder om ordet og Helligånden.”

Til disse sidste kættere (som ’opstiller vanhellige talemåder’) bør i dag indregnes vore dages homo-teologer.

Det er derfor min agt i det efterfølgende at søge at dokumentere, hvorledes disse, vor tids vranglærere, ved deres manipulerende forklaringer søger at fremme samlivsformer, som i Gudsordet tydeligt betegnes som vanhellige og klart defineres som synd – ja, de viger ikke tilbage fra at hævde, at Faderen, Sønnen og Helligånden – der (inkarneret i det ritual, som med den aronitiske velsignelse anvendes ved vielsen af homoseksuelle) – er levende og virkende til stede i den kirkelige handling, som foranstalles ved lesbiske og homoseksuelle pars bryllup (’Kritisk Forum for Praktisk Teologi’ 120, s. 65).

BEKENDELSENS MYNDIGHED

Det kan blive svært for moderne mennesker at blive stillet overfor de gamle, gulnede bekendelsesskrifters myndighed. Ikke kun er folk nu til dags ikke vant til det gammeldags sprog – men det er heller ikke almindeligt, at de bliver tiltalt på den måde. De fleste i dag har den opfattelse, at de gør Gud en tjeneste ved at lytte til Hans ord, og præsterne står næsten med hatten i hånden og beder så mindeligt folk om at komme ind i kirken. Derfor klinger det fremmed for dem, når kirkens bekendelsesskrifter siger: ”Dette er sandt og bør tros uden enhver tvivl!”

For det første bryder man sig ikke om, at nogen kommer og er-

klærer, at der er noget, der er sandt. Fra barndommen af er en ny slægt blevet gennem-indoktrineret med det slogan, at der ikke er noget, der er absolut sandt. Alt er relativt, og alt skal betragtes med den største tvivl og udsættes for den mest skeptiske 'kritiske analyse'. Derfor vil allerede de første linjer i den Augsburgske Bekendelse blive betragtet med afstandstagen. "Der er ikke noget, der er 100 % sandt," vil alle sige og tilføje: "Og der er ikke noget, som 'bør tros uden enhver tvivl!'"

Sådan vil parlamentets politikere forholde sig. Sådan vil de teologiske professorer tale – og sådan vil skolebørnene sige. Medierne, forretningsmændene, ministrene og embedsmændene – alle vil med én mund erklære: "Der er ikke noget, der er afgjort sandt, og som sådan er hævet over enhver tvivl!"

I dag, hvor homo-teologerne synger højest i dette kor, er timen imidlertid kommet til at afbryde koncerten med denne indvendig: "De, der taler sådan, er ikke længere på kirkens bekendelsesgrundlag... og hvis de søger at indføre nogen lære eller noget ritual, fordi de som den evangelisk-lutherske kirkes præster tør hævde, at intet mere er fuldstændig sandt, og at intet mere (citater): 'bør tros uden den mindste tvivl'... så bør de vises udenfor, hvor de sammen kan blive enige med de gudløse om deres vantro og vranglære..."

"Taler nogen," formaner apostelen, "skal han tale som Guds ord!" (1. Pet. 4:11). Det vil sige, at der er en form for myndig tale, som er uden slinger i valsen! Ny Testamente fortæller, at 'folkeskarerne var slået af forundring', når de hørte Jesus tale, thi Han lærte dem som én, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge" (Matt. 7:29).

Midt i den forhåndenværende heksejagt, som finder sted for at få ram på de kristne, der bliver kaldt 'fundamentalister', dukker kirkens bekendelsesskrift op og erklærer, at der eksisterer en ab-

solut og urokkelig sandhed, som alle mennesker bør bøje sig for. I det følgende skal vi undersøge, hvad det er for en sandhed – og den enkelte kommer da til at vælge, om han vil tro det skrift, der taler med Helligåndens myndighed, eller om han vil følge farisæerne og de skriftkloge, som fortæller, at det ene kan være lige så godt som det andet! Hvilken er den mest fornuftige løsning?

LUTHERS HOLDNING

I et brev af 21. september 2010 har en dansk teolog, der forsvarer det ritual, som søges indført i kirken for vielse af homoseksuelle, skrevet til stiftets evangelisk-lutherske biskop, at 'han er i god overensstemmelse med Luther'. Teologen tilføjer: "For en ordens skyld skal jeg lige gøre opmærksom på, at jeg ikke er fundamentalist. Jeg læser evangeliet under en åndelig synsvinkel."

I stedet for at henvise til de steder i Luthers katekismus, hvor han tydeligt giver til kende, at der med hensyn til 'at læse evangeliet' ikke gives rum for megen 'åndelig synsvinkel' (idet Skriften bogstaveligt taler for sig selv), vil jeg hellere fortælle om Martin Luthers holdning overfor de høje prælater.

Da Luther i oktober 1518 blev kaldt til samtale i Augsburg med den højærværdige kardinal, Kajetan, var det store spørgsmål, om han ville tilbagekalde de 95 teser, som han året forinden havde slået op på kirkedøren i Wittenberg?

Af de opslåede teser fremgår det, at Luther ikke betragtede vranglæren om afladshandelen ud fra nogen overordnet 'åndelig synsvinkel'. I den 27. tese skriver han: "De prædiker mennesketant, som påstår, at så snart skillingen klinger i kisten, farer sjælen i samme øjeblik ud af skærsilden." Luthers afvisning af afladsteologernes lære hviler helt og holdent på, at denne nye teologi ikke har noget skriftmæssigt bevis bag sig. Derfor kalder

han det 'mennesketant' (hvilket er et gammelt udtryk for 'menneskelig opspind'). Altså helt og holdent en lære, som bygger på lærdomme, der kun er menneskebud...

(Da de skriftkloge samlede sig om Jesus i Jerusalem, talte Han til dem med følgende barske belæring: "Med rette har Esajas profeteret om jer, hyklere, som der står skrevet: De fører lærdomme, som kun er menneskebud." Ja, Jesus henvender sig med den største ironi til datidens 'teologer' med ordene: "Hvor smukt at ophæve Guds bud for at holde jeres egen overlevering... (Mark. 7:6-9).

Luthers holdning ville være den samme overfor vor tids homo-teologer, der 'ophæver' det inspirerede Guds ord for at indføre deres egne fortolkninger.

Luther fortsætter i sin 32. tese med at erklære: "De vil – sammen med deres læremestre – fare til djævelen, de, som mener at være deres salighed vis på grund af afladsbreve."

(Apostelen Johannes forklarer, at han i et syn under sit eksil på Patmos så 'djævelen blive kastet i ild- og svovlsøen'. Han tilføjer: "Dér var også dyret og den falske profet!" (Åb. 20:10) "Afladsteologiens læremestre vil få samme skæbne," erklærer Luther, "de underviser folk om, at de kan være vis på deres frelse – uden forudgående omvendelse og afstandstagen fra synd."

... og nu skulle Luther (i den beretning, som jeg er ved at fortælle) møde den fornemme katolske kardinal, der ville befale ham at tilbagekalde disse 'hårrejsende påstande'. Hvordan kunne Luther, der af paven blev betragtet som 'en kætter af værste slags', tillade sig at sætte spørgsmålstejn ved Roms teologi? Hvordan kunne han driste sig at sige, at afladsteologerne ville få samme skæbne som djævelen? Og hvordan tør nogen i dag hævde, at det vil gå vor tids homo-teologer på samme måde?

*

”Hvordan gør man, når man skal stilles overfor en kardinal?”
– Luther var ængstelig for at møde den fornemme, pavelige gesandt. ”Skal man falde på knæ?”

”Selvfølgelig! ... og ikke rejse sig før kardinalen har givet tilladelse dertil...”

Da Luther blev vist ind foran kardinalen faldt han straks på knæ, idet han ydmygt bøjede hovedet mod jorden.

Kardinal Kajetan betragtede den kutteklædte skikkelse. Der var et tilfreds smil på hans læber. Han sagde intet, men iagttog en tid den knælende munk. Efter flere minutters knugende stilhed, bød Kajetan dæmpet: ”Rejs dig, Martin Luther!” Kardinalens stemme var mild, næsten uhørlig. Det var, som om, han talte til sig selv...

Den knælende skikkelse rørte sig ikke.

”Rejs dig, Martin Luther!” Kardinalen talte højere. Hans stemme blev mere bydende.

Luther var en grov, sachsisk bondesøn. I grunden en forknyt og samvittighedstynget sjæl. Hvordan kunne han stå oprejst overfor denne fornemme italiener: Den hellige kirkes ophøjede repræsentant, pavens personlige udsending?

Luther rejste sig. (Det ville blive en let sag at sætte denne tavse, forskrækkede klostermunk på plads. Han ville snart fremstamme sit 'revoco': ”Jeg tilbagekalder!” Hans 95 fordømte teser ville blive brændt, og hans mund ville fremover være lukket. Aldrig mere ville han vove at trodse afladsteologernes lære – den lære, som var blåstemplet af Rom, og som var nødvendig for, at den hellige St. Peters Kirke kunne bygges).

Kajetan ville gøre audiensen kort. Han var ikke kommet til Augsburg for at diskutere teologi med denne ulærde klosterbroder – men som Luther tøvende besvarede hans spørgsmål, og fortsat fastholdt, at han ikke ville tilbagekalde én eneste af sine 95 teser, blev kardinalen utålmodig. Han forsøgte med mildhed. Det hjalp ikke. Han forsøgte med hårdhed. Det hjalp heller ikke. En sær – og for Roms kardinal ukendt – overbevisning lyste ud fra munkens ansigt. Der var et eller andet over denne simple mand, der forblev fremmed for pavens udsending... noget, som denne Martin Luther syntes at have tilkæmpet sig, og som han nu ikke ville slippe.

Kardinalen rejste sig og trådte hen mod munken. Han råbte ikke men talte stadig med denne beherskede, slebne stemme: "Genkald!" Kajetan vendte sig og gik med faste skridt tilbage til stolen, han havde rejst sig fra. "Sig: 'Revoco'! eller forsvind og kom aldrig mere for mine øjne!"

Martin Luther bøjede sig og forlod rummet. Kardinalen stod forbløffet tilbage. De historiske dokumenter fortæller, at Kajetan i det øjeblik udbrød: "Jeg vil ikke mere tale med det bæst. Han har sådan nogle dybe øjne og sådan nogle underlige spekulationer i hovedet..."

*

Disse 'underlige spekulationer', som Luther 'havde i hovedet' kommer til syne i de fem bind med Luthers breve (som er blevet samlet og redigeret af De Wette). Det fremgår af disse, at (som Charles Hodge skriver): "Luther var drevet af en nidkærhed, der heftigt bekæmpede hans samtids 1) frafald fra Skriften, dens 2) 'private åbenbarelses', og dens forkyndelse af 3) 'sandheder', der ikke havde noget hold i Guds Ord" (Syst. Theology III, s. 484).

På samme måde 'vækker' Guds Ånd mennesker i andre slægtled (Ezra 1:5): Folk, der ikke vil lade sig overtale af 'de høje kirkelige embeder'. Ja, som Luther betragter de 'syndernes omvendelse som det største mirakel, der kun kan forekomme ved forkyndelsen af Guds Ord (C. Hodge om Luther) – således bør kun de, der fastholder den samme lære, henvises til Luthers navn. "Vi er af Gud," citerer den store protestantiske teolog og fortsætter: "Den, som kender Gud, hører os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpå kender vi sandhedens Ånd og vildfarelsens ånd" (1. Johs. 4:6).

UFORENELIGT MED KIRKENS BEKENDELSE

Homo-teologernes påstand med henblik på vielsen af homoseksuelle par i kirken er bl.a. følgende: "Velsignelsen... har at gøre med den tætte Gudsrelation: Det er Gud, der er subjekt i velsignelsen" (Krit. For. 120, s. 64). Det vil på godt og jævnt dansk sige, at Gud, som er 'alle tings skaber og opholder' (CA art 1), "er den, der tager initiativ til og handler ved det homoseksuelle bryllup – Ja, dersom 'Gud er subjekt', da er der ingen anden end Ham, der får lov til at virke og sammenføje, når lesbiske og homoseksuelle par 'ved vielsen' integreres i det kristne fællesskab."

"Dette siger Herren: Jeg er den første, og jeg er den sidste, der er ingen anden Gud end Mig" (Es. 44:6)... eller: "Jeg, Herren er den første hos de sidste er jeg den samme" (Es. 41:4)... hvilket betoner, at dersom 'Gud er subjekt', da tager Han hele ansvaret for den handling, som indføres samtidig med, at Han erklærer, at Han er uforanderlig'. "Jesus Kristus er den samme," erklærer Ny Testamente og tilføjer: "I går og i dag og til evig tid. Lad jer ikke føre på afveje af alle mulige fremmede lærdomme" (Hebr. 13:8).

Når det i Bibelens Skabelsesberetning hedder, at 'Gud skabte mennesket i Sit billede; i Guds billede skabte Han det, som mand

og kvinde skabte han dem' (1. Mose 1:27), så er det billedet af 'Skaberen og Opholderen' (CA art 1), som her omtales. Når tillige både Gammel og Ny Testamente med én mund erklærer, at dette billede forbliver uforanderligt: ('som mand og kvinde skabte Han dem') – da er det en formastelig forvrængning af Skriftens Guds-billede, som finder sted, når skabelsens oprindelige parforhold (som homo-teologerne hævder det) udskiftes med et andet...

(”De udskiftede Guds sandhed med løgnen,” hedder det i aposte-lens beskrivelse af det homofile samliv, ”de udskiftede den natur-lige omgang med den unaturlige” (Rom. 1:23-27).

Netop Skriftens Guds-billede af 'Skaberen og Opretholderen' bør ifølge kirkens bekendelse (CA art 1) ikke forandres. Bibelens for-maning om i den forbindelse 'ikke at blive ført på afveje af frem-medede lærdomme' (Hebr. 13:8) er i dag afgørende med henblik på homo-teologernes vranglære!

At hævde, at Skaberen i sin evige uforanderlighed er 'subjekt' (den handlende) i et nyt vielsesritual for homoseksuelle er i mod-strid med Den Augsburgske Bekendelse. At erklære, at der ved velsignelse af det homofile samliv (der i Ny Testamente beskrives som naturstridigt) forekommer 'en tæt Gudsrelation' (Krit. For. 120, s. 64) er uforeneligt med Den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesskrift.

DEN ENESTE FORNUFTIGE LØSNING

”Prøven er enkel,” skriver Søren Kierkegaard, som fortsætter med at 'teste' statskirkens beståen. Han forklarer: ”Lad blot sta-ten (og dette er det eneste, vi rent kristeligt forlanger og faktisk den eneste fornuftige løsning) forordne det sådan, at al kristen forkyndelse herefter 'privatiseres'.

... og det vil snart vise sig, om der virkelig er så mange millioner kristne her i landet, der har brug for de mere end tusinde præster (med familie)?

Kierkegaard fortsætter: ”Sandheden vil være, at der højest er brug for hundrede præster – og den pinlige realitet vil vise sig, at kun få af alle disse bisper, provster og præster er i stand til at overtage ’en privat praksis’.

Kierkegaard fortsætter med at bringe et billede fra sin samtid. ”Det vil gå,” skriver han, ”ligesom da man ved eksamen indførte modersmålet i stedet for latin. Da blev reglerne faktisk skærpet. Nu kunne eksaminanden ikke længere dække sig under, at ’det var sproget’, der hindrede ham i at aflevere sin viden. På samme måde vil det gå på det religiøse område, hvis det hele privatiseres. Da bliver sagen anderledes alvorlig end dette tåbelige system med ’de kongelige embedsmænd’, der til syvende og sidst ikke engang tror på, hvad de selv siger, men blot udfører deres job som statens embedsmænd (lønnen af staten, beskyttet af staten, sikret respekt og agtelse ... som kongeligt forordnede tjenestemænd!”)

Søren Kierkegaard tilføjer: ”Det, der holder bedraget gående (hele den historie med ’et kristent folk’) er den almindelige dvaskhed og magelighed. Man vil helst bare blive i den gamle trummerum. Men det med de 1000 interessenter er nu ikke uden betydning; der er nemlig ikke én af dem, der ikke har en vis økonomisk interesse i at holde svindelnummeret kørende. Hvis dette ophæver, vil de fleste præster stå arbejdsløse, og de hundrede, der er i stand til at gøre en personlig indsats, vil hurtigt komme til at indse, at nu er det noget helt andet end den ’gamarche-tjeneste’, hvor staten havde sikret både avancement og lønforhøjelse, der løber op i adskillige tusinder...”

Søren Kierkegaard slutter med at anvende følgende illustration:

”Hvis en mand spadserer med afmålte skridt og den største værdighed gennem gaden, får det en til at tænke, at der må være noget særligt ved denne person. Men hvis man så tilfældigvis får at vide, at forklaringen på hans afmålte, værdige skridt er, at han har ’fået lidt for meget’, bliver situationen opfattet på en anden måde. Da forstår man, at mandens afmålte, værdige gang er for at modvirke, at han ender i rendestenen.

Hvis denne mand bevægede sig lidt mere usikkert, kunne det højst fremkalde et smil – ja, måske ville man slet ikke lægge mærke til hans virkelige tilstand. Men ved at fortsætte med denne ’afmålte, værdige gang’, slipper han ikke for drillerierne. De spydige bemærkninger bliver mere og mere ubarmhjertige, eftersom han selv anstrenger sig for at bevare værdigheden.

På samme måde er det med gejstlighedens ophøjede tavshed. Det hjælper ikke længere med alle de mange forklaringer, mystificeringer og højtideligheder... thi først da bliver spydighederne interessante. Gejstlighedens virkelige tilstand kommer i fokus!

Med Danmarks kirkeminister Birthe Rønn Hornbechs sidste hilsen i 2010, at 'Folketinget er folkekirkens øverste synode' er en tikkende bombe blevet anbragt under lovgivernes forsøg på i det nye år at få indført et ritual for homofile vielser. "Der har i dette gamle skrammel af en statskirke udviklet sig en farlig gift," erklærer Søren Kierkegaard ('Øjeblikket' nr. 4, 7. juli 1855).

De 21 navne på ingredienserne i denne gift, der vil spredes som en græshoppesværme over land og rige, er en del af indholdet i dette 4. nummer af 'Øjeblikket'. Det beskæftiger sig med de ulykkelige konsekvenser, der vil følge i det snavsede kølvand af en lovgivning, der sigter på homovielser i kirken.

Vil et forslag af den art være grundlovsstridigt? Staten har i grundlovens § 4 forpligtet sig til at 'understøtte' det reformatoriske, kristne livssyn. Det tvinger politikerne til grundigt at gennemlæse Augsburgerbekendelsens artikler – og med dette formål for øje ønsker disse udgivelser af 'Øjeblikket' at række en hjælpende hånd.

